

[Undervisningsministeren.]

af en måneds tid at være så langt med det, at en ny lov om tilskud til de private skoler, derunder altså også lærerseminarier, børnehaveseminarier og seminarier for fritidshjems pædagoger, vil kunne forelægges for folketinget, og derigennem vil man kunne finde udvej for at nedbringe studieafgiften. For så vidt er dette forslag til folketingsbeslutning således overflødigt, som folketinget vil komme til at beskæftige sig med disse problemer i forbindelse med forslag om en ny tilskudslov.

Men der er ét problem i forbindelse hermed, som jeg gerne vil gøre opmærksom på. Det gælder de private skoleformer — private seminarier, lærerseminarier, børnehaveseminarier og fritidshjemsseminarier. Der vil ikke til private institutioner — og det vil gælde alle private skoleformer — kunne ydes tilskud, der dækker alle udgifter; og det vil sige, at der selv med en forbedring af tilskudsordningen vil blive tale om en studieafgift. Når jeg siger det på den måde, hænger det sammen med den opfattelse, jeg har, og som jeg formoder deles af alle, at man ikke til en privat institution kan give 100 pct.s dækning. Skal man gå over til at give 100 pct.s dækning for udgifterne, må det være en forudsætning, at disse private institutioner går over til status som selvejende institutioner med 100 pct.s underskudsdekning. Jeg siger det udtrykkelig i denne form, for de fleste af de seminarier, vi har, er i forvejen organiseret som selvejende institutioner. Men skal man kunne give 100 pct.s dækning for udgifterne — og det vil være forudsætningen for, at studieafgifterne helt kan bortfalde — må disse institutioner altså vælge status som selvejende institutioner, og det betyder igen, at man fra ministeriets side må have indseende med budgetlægningen. Man kan naturligvis ikke garantere 100 pct.s dækning af underskud eller udgifter med offentlige midler uden også at have indseende med arten af og væksten i disse udgifter. Det er forudsætningen for at gennemføre den fulde afskaffelse af studieafgifterne. Dette indebærer naturligvis nogle principielle ændringer, som vil forudsætte lovændringer, og at de pågældende seminarier er indforstået med det.

Jeg må i den forbindelse sige, at når næsten det eneste, der under debatten i de

senere dage om disse problemer synes at være fremført, nemlig at dette er en sag mellem de lærerstuderende og ministeriet, er dette ikke rigtigt. Det er lige så meget en sag, der vedrører seminarierne og deres ledelser og deres bestyrelser, og det er lige så meget en sag mellem de studerende og seminarierne bestyrelser, som det er en sag mellem de studerende og de bevilgende myndigheder. Der er flere faktorer impliceret i det. Der er i givet fald både bevillingsmyndigheden, lovgivningsmyndigheden og de private seminariers styrelse. Dette skal være sagt ganske klart, for at man kan være opmærksom på problematikken omkring studieafgifterne ved de private institutioner, og fordi der nu her stilles forslag til folketingsbeslutning om fremsættelse af forslag om, at de helt skal bortfalde.

Der er endelig én ting til, jeg også skal fremhæve, for at man kan være fuldstændig klar over, hvordan situationen er, og det er de økonomiske konsekvenser, det vil medføre. Man kan ikke sige noget bestemt om, hvilken størrelse en forøgelse af tilskuddene vil have. Det afhænger naturligvis af, hvilken procentsats for tilskud man vælger i tilskudslovgivningen. Men efter det bedst mulige skøn vil en fuldstændig ophævelse af studieafgifterne ved de private seminarier, såvel lærerseminarier som børnehaveseminarier, beløbe sig til årligt 15-20 mill. kr., formentlig nærmere det sidste end det første tal. Det er altså ikke småpenge, det drejer sig om, og det skal ses i sammenhæng med, at vi står over for en række andre ønsker og krav om øgede udgifter til uddannelse. Lærlingene har sådanne krav, der er ønsker om forbedring af ungdommens uddannelsesfond, der er ønsker om udbygning af mange uddannelser, både højere uddannelser og uddannelser på et lavere niveau, og der er også behov for udbygning i folkeskolen. Vi står i visse tilfælde over for ønsker og krav om meget betydelige forøgelser af udgifterne til undervisning og til uddannelse, og det skal tages med ind i billedet. Der er nemlig en sammenhæng mellem alle disse ting, og kan man ikke løse det hele på én gang — og det kan man ikke — må man foretage en prioritering.

Der vil som sagt, når forslag til ny tilskudslov kommer frem, blive lejlighed for